

man vil blive indenfor den Konflikt, man selv har skabt, og som det lader til — det stemmer jo ogsaa med de Rygter, der gaa allerede — forberedes for en Række af Aar til. Det skal være de Herrer vel undt; jeg kan ikke sige Andet, men de Herrer maa jo være fuldstændig klare paa, at da de selv ikke have anvist nogenjomhelst Veie til at komme ud af Konflikten her i Dag, og have gjort, hvad der var muligt for at hindre os i at komme frem paa den Veie, vi have foreslaaet, saa vil det faae Betydning for Fremtiden, og der er ingen Tvivl om, at den Konflikt, vi gaa i Møde, er gjort lettere ved den Maade, de Herrer have stillet sig paa i Dag. Men det fulde Ansvar paahviler sandelig baade den høie Regjering og Regjeringspartiet, som i Virkeligheden have afvist en Forhandling om denne Sag.

**Forsgaard:** Jeg skal ikke blande mig videre ind i det, der er sagt i Diskussionen mellem de ærede Forslaasstillere og det ministerielle Parti om de Udgifter, som de gjenfærdig kunne have til at finde hinanden paa dette Spørgsmaal. Det har undret mig noget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) ikke har havt Blif for, at Ordføreren og hans Medforslagsstillere have indlaagt sig en virkelig Fortjeneste af det ministerielle Parti ved at fremkomme med dette Forslag. Vi have jo i en lang Række af Aar hørt om, at det kun var Rigsretten, det kom an paa, at det ikke nyttede noget, vi havde Flertal her i Folkethinget og maaste knap nok vilde nytte, om vi havde Flertal ogsaa i det andet Thing, men at det virkelige Tyngdepunkt i Forfatningen var Rigsretten, og at det var der, man maatte søge Afgjørelsen. Jeg antog, det maatte være med inderlig Tilfredsstillelse, at det ministerielle Parti har erfare, at Vederen af det, man kalder Opposition her i Thinget, nu er gaaet ind paa den samme Tankegang og har erkjendt, at Konfliktens Løsning burde søges ved Rigsretten. Derfor har det undret mig noget, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds og andre ærede Medlemmer fra samme Side ikke have ydet den ærede Forslagsstiller mere Anerkjendelse for dette Forslag. Heller ikke skal jeg sige videre om den Ueilighed, det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds gjorde sig for at paavise, at den ærede Forslagsstiller ikke var konsekvent med sin Fortid. Jeg tror, at det er spildt Ueilighed. Det er bekjendt for Alverden, at der ikke her eller i dansk Politik findes større Konsekvens end den, der repræsenteres af det ærede Medlem fra Veire. Smidblertid var det ikke derfor, jeg tog Ordet.

†

Det var kun for at tage en Reservation overfor Utringer af min ærede Nabo fra Næstved (Leth), der maaste kunde afstedkomme Misforstaaelse. Den Motivering, med hvilken han vilde stemme for Forslagets videre Fremme, kan jeg ikke ganske tiltræde. Han vilde stemme for det i den Mening, at der maaste dog kunde komme Noget ud af det, at der dog var Spor deri til Noget, der kunde bringe os videre. Jeg maa sige, at jeg ikke deler den Opfattelse, som det ærede Medlem, der forøvrigt er min Meningsfælle, har paa dette Punkt. Det forekommer mig, at dette Forslag baade saglig og politisk er saa slet som muligt. I saglig Henseende vil jeg i det Væsentlige kunne henholde mig til, hvad der er sagt af det ærede Medlem fra Viborg (Klein). Det forekommer mig, at den saglige Kritik, han fremsatte over dette Forslag, kan man ikke komme ud over, paa hvilken Side man end staar, enten paa Høires eller paa Venstres. Det forekommer mig, at en Afgjørelse af, man tør nok sige: Landets allervigtigste Spørgsmaal, der saaledes er præsigeret Tilfældet, er en Afgjørelse, som ikke er værdig for en Forfatning, ligesaa lidt som jeg tror, det er værdigt for en Rigsdag at indlade sig derpaa. Jeg kan for den Sags Skyld ogsaa være enig i, hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) sagde, at han ikke engang vilde overlade sin bitterste Fjende til at dømmes ved Lodtrækning. Jeg vil sige det Samme. Hvis der var Tale om, hvad der jo kunde blive, at man vilde tiltale Ministeriet Estrup til Straf og Erstatning for den lange Række af Provisorier, det nu har levet paa, og Tale om, at dets Medlemmer skulde erstatte Udskilling deraf eller maaste det Altsammen — jeg veed ikke, hvormeget det er. — saa vil jeg dog sige, at for mig vilde det egentlig ikke være Maalet, og jeg antager heller ikke for Demokratiet i det Hele, at Ministeriet kom af med sine Gienkomme, og hvad det ellers har. Jeg mener, at det, det fra et demokratisk Standpunkt kom an paa, var at faae en Dom, der siger, at Ministeriet har Uret. Men en Afgjørelse ved Lodtrækning indeholder ikke en saadan Afgjørelse. Det kunde maaste, som der er gjort opmærksom paa, nok træffe, at Loddet engang imellem faldt til vor Side, og at vi saa fik Ministeriet dømt, medens det til andre Tider faldt til den anden Side, saa Ministeriet blev fritjendt. Derigennem vilde det maaste nok ske, at Ministeriet af og til blev dømt til Erstatning, men hvad det gjælder om, er jo at opnaae en Anerkjendelse af, hvad der er Ret, og hvad der er Uret, og jeg kan ikke se, at vi kunne faae en